

Útinapló

Határtalanul! Program

2018. május 9-11.

*Királyok és fejedelmek útján 3 nap Erdélyben,
túrázással a Tordai hasadékban*

Készítette: Szurgyi Gerda 7.a, Zsíros Báborka 7.b és Ráczné Molnár Marianna

1. nap

Eljött a várva várt nap, mikor társainkkal elindultunk Erdélybe.

A korai indulás nem okozott gondot, az izgalom miatt egyébként sem tudtunk aludni.

Utunkat a magyar- román határ felé vettük. A határnál rövid várakozás után egyenesen indultunk Nagyszalonta felé.

Megérkezésünk után megismertük az idegenvezetőnket - Zoltán bácsit- és rendkívül jó kapcsolatot ápoltunk vele a kirándulásunk során.

Zoltán bácsi elvezetett első állomásunkhoz, a Csonka-toronyhoz. Itt Arany László által felajánlott, apjától örökölt használati tárgyait és családi ereklyéit tekintettük meg. A torony felső szintjén lévő interaktív kiállítás nagyon tetszett mindenkinek.

A Csonka-toronyból elindultunk Arany János szülőháza helyén épült házikó felé. Útközben elmentünk Románia egyetlen Kossuth szobra mellett, amely kapcsán sokaknak eszébe jutott a” Kossuth Lajos azt izente” című dal.

Arany szülőháza már nem áll, de a helyén épült házikó oldalán lévő emléktábla előtt fotót készítettünk. Egyedül az udvaron lévő gémeskút tanúskodhatna Arany János gyermekkoráról.

Utunk Nagyvárad felé vezetett tovább. A főtér csodálatos látványt nyújtott, diáktársainkkal azonnal fotózkodni kezdtünk. A főtéren láthattuk a Szent László templomot, a Fekete Sas Palotát és a Városházát. A Körös hídján átkelve megnéztük a római katolikus székesegyházat, amely előtt áll alapító Szent László királyunk szobra.

Amikor a buszhoz szerettünk volna visszatérni, kissé elvettük a megfelelő utat. Végül szerencsésen elindultunk a Királyhágó felé.

Erdély történelmi határán található Királyhágóról fotókat készítettünk.

Utunkat Kolozsvár felé folytattuk tovább. Útközben hatalmas zivatar kapott el bennünket, de szerencsére mire megérkeztünk szép, napos idő várt bennünket.

Következő úti célunk Kolozsváron a Szent Mihály templom melletti téren található Mátyás király szobor volt. A kötelező fotó elkészülte után Mátyás király szülőháza felé vettük az irányt.

A Babes-Bolyai Tudományegyetem épülete mellett a kitagadott tudósok szobrát elhagyva a Farkas utcai református templom előtt található Sárkányölő Szent György lovas szobrát néztük meg („...de hol a sárkány? Az egy ló!”). Utolsó látnivalónk a kolozsvári vár megmaradt része volt a szabók bástyájával.

Jól elfáradva – végre - Torockóra indultunk.

Torockón kedvesen fogadtak bennünket, finom vacsorát ettünk és végre a szállásra vezettek bennünket.

A lányok egy torockói tájház 24 személyes tetőterében aludtak, ahol a mosdó az udvarban külön álló házban volt. Itt megismerkedtünk Erdély rovarvilágával, de voltak bátor megmentők, akik védelmező szárnyaik alá vették félős társaikat.

Térerő hiánya miatt nagyon hamar ágyba kerültünk és a pókokcskák álomba ringattak bennünket.

Reggel korán ébredtünk és indultunk reggelizni. A bőséges reggeli feltöltött mindenkit.

2. nap

A második nap első programja a Torockói Néprajzi Gyűjtemény megtekintése volt. A Múzeumban megtekintettük a torockói hagyományos viseleteket, régi használati tárgyakat.

A Tájház után volt egy kis időnk és apró ajándékokat, ékszereket vásárolgattunk.

Torockó főterén a forrás és a kocsmá mellett kürtös kalácsot lehetett vásárolni, amit sokan meg is kóstoltak.

Utunkat a Tordai- hasadék felé vettük. Egy túrát tettünk a Hesdát- patak szurdokvölgyében. Útközben egy vak kutyus „Béla a medveölő” csatlakozott hozzánk az ösvényen és egészen utunk végéig követett bennünket. Sajnos az út végén Béla, a kutyus leszakadt a csapattól és nem követte új gazdáit.

Utunk következő állomása a Tordai Sóbánya volt. A bányában igen sok lépcsőt kellett megmászunk, hogy elérjünk a középső szintre, 40 méter mélyre. Sok-sok érdekes dolgot kipróbálhattunk: óriáskereket, biliárdot, mini golfot, bowlingot, játszóteret. Akit érdekelt, mehetett még 13 emeletet (40 métert) lefelé a csónakázó tóhoz. Mindenki talált magának elfoglaltságot, amivel elfoglalhatta magát.

A sóbánya után ismét volt lehetőségünk vásárolgatni. Ettünk, ittunk, jóllaktunk és gazdagabbak lettünk jó pár aprósággal.

A busz Nagyenyedre indult tovább. A Bethlen Kollégiumhoz megérkezve csoportképet készítettünk az épület előtt.

Az 1849-es román vérengzés magyar áldozatainak emléktáblájánál elhelyeztük koszorúkat.

A nagyenyedi vár udvarán megnéztük a református templomot.

Továbbindulva Erdély történelmi fővárosába Károlyfehérvárra, a későbbi Gyulafehérvárra érkeztünk. A város várnegyedében tettünk egy sétát.

A Szent Mihály templomban találhatóak történelmünk nagy alakjainak szarkofágjai. Gizella királyné szarkofágját kellett volna megkoszorúznunk, de mivel a templom azon része, ahol ezt megnézhetjük volna, felújítás alatt állt, ezért Hunyadi János hadvezérünk emlékhelyére helyeztük el koszorúkat.

A mozgalmas nap végén megérkeztünk Dévára. A vacsora után átadtuk az árvaház lakói számára hozott adományainkat: két láda almát, 300 zacskó almachipset, 6 üveg mézet, az általunk összegyűjtött pénzt és a szülők által összeállított adományos dobozokat. A csomagok átadása után közösen elénekeltük a Tavaszi szél vizet áraszt című dalt. Az ott lévő nevelők és fiatalok nagyon örültek az ajándékainknak.

A kedves fogadtatás mellett mindig keresték, hogy hogyan és miként segíthetnének nekünk. Rendkívül jólelkű és szimpatikus embereket ismertünk meg személyükben.

Szállásunkra megérkezve fáradtan estünk bele az ágyba és aludtunk reggelig.

3. nap

Elérkezett kirándulásunk utolsó napja. A bőséges reggeli után tanáraink és az idegenvezetőnk, úgy döntöttek, hogy először Vajdahunyad várát tekintjük meg.

Ha mesét írnánk, ezt a csodaszép várat gondolnánk el helyszínnek, ahol királyok, királynők és történelmi személyek ropták a táncot a bálteremben.

Nagyon jó vezetőt kaptunk, aki elmesélte a vár és egykori lakóinak kisebb, nagyobb titkait, történeteit.

A kirándulás alatt végig időzavarban voltunk, most sem volt másképp, hiszen a csodálatos táj rabul ejtett bennünket.

Sietősre vettük a tempót, mert vártak minket Déván az ebéddel.

Ebéd után indultunk neki Déva várának.

Helyi vezetőnk Zoli („hívjuk csak Mágnes Zolinak”), aki az ebédnél is segédkezett, följánlotta, hogy szívesen felvezet bennünket a várba. Mivel nem tisztáztuk a pontos célt, először a hegy oldalában álló fakereszthez vezetett el minket, nagyon nehéz terepen.

A pontosítások után végre felértünk a várba, amit Kőmíves Kelemen balladájából ismerhetünk. A várból csodálatos kilátás nyílt Dévára. Ez a kilátás kárpótolt bennünket a nehéz, fárasztó felfelé útért.

Elbúcsúztunk Dévától és utunkat Marosillye felé vettük. Itt található Bethlen Gábor szülőháza, amit csak kívülről tudtunk megnézni, mert a ház gondnokának nem volt alkalmas az időpont, amikor odaértünk.

Marosillyéről utunkat utolsó állomásunk, Arad, felé folytattuk.

Aradon a Városháza előtti térről indulva megnéztük a Kultúrpalotát, a Minorita Templomot, ahol éppen magyar nyelvű misét tartottak.

Idegenvezetőnk szerette volna megmutatni az aradi vértanúk vesztőhelyét, de sajnos nem jutottunk el odáig. Sokat gyalogoltunk fölöslegesen.

Kirándulásunk utolsó kötelező helyszíne a Tűzoltó-tér és az ott található Szabadság-szobor volt. Mire idáig eljutottunk, nagyon elfáradtunk. Már nagyon vártuk a buszt, ami haza visz bennünket.

Azért a hazaútra is maradt izgalom. A határnál sikerült másfél órát várakoznunk, mire magyar földre léphettünk.

Összegzésként elmondhatjuk, hogy egy fantasztikus, gyönyörűséges, élmény dús kiránduláson vagyunk túl, amelyet emlékeinkben megőrzünk. A régi magyar kultúrát, a Romániában élő magyar embereket, akiket megismertünk.

Ez a kirándulás megmutatta nekünk, hogy mennyi felfedezni való hely van még Erdély területén, ahová reméljük, még legalább egyszer eljutunk.

Örülünk, hogy ezen a kiránduláson részt vehettünk!